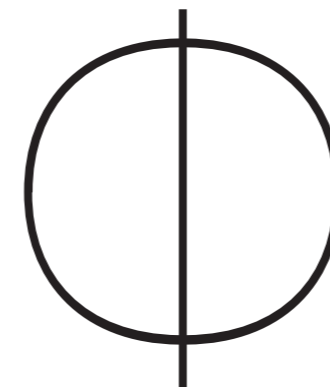


8/12/1935-31/5/2019

«Θάλασσά μου,
σ' ευχαριστώ»

Πιστός στη θάλασσα μέχρι τέλους. «Έφυγε» από κοντά μας ο Σρτ Γιώργος Μαζαράκης. Από τα καΐκια των Σπετσών και τα μικροβάπορα του Σαρωνικού αρμένισε για δεκαετίες όλο τον κόσμο με τα επιφανέστερα κλασικά κρουαζιερόπλοια. Καπετάνιος, καλλιτέχνης και άνθρωπος ξεχωριστός, από τους τελευταίους μιας άλλης πάστας θαλασσανθρώπων. Τον αποχαιρετά η κόρη του κυρία Ντομινίκ Μαζαράκη



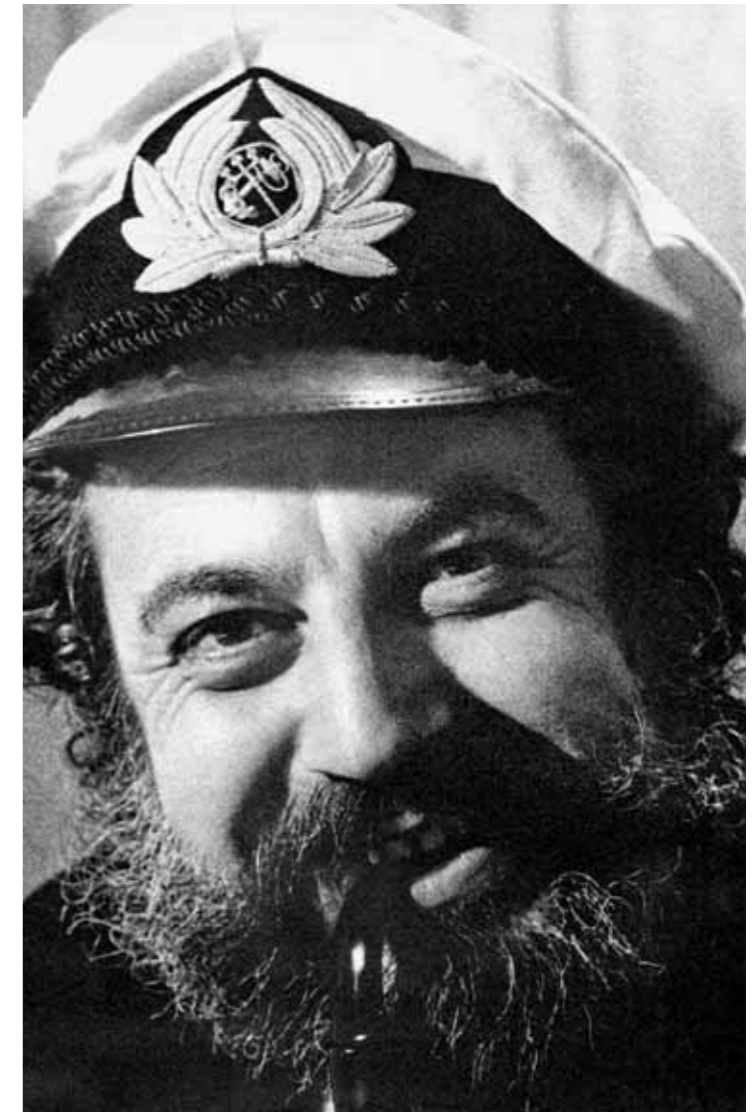
Φουρτούνες και βαπόρια, ζωντανά όνειρα και παραστάσεις από τη θάλασσα και τα ταξίδια του, από τη 33ετή ναυτική υπηρεσία του. Πιστός σ' αυτή τη θάλασσα μέχρι τέλους.



Ιστορική μορφή πλοίαρχου, σε μια ιστορική συνέντευξή του, στον «Ε» Απριλίου 2002 (τ. 108)

«Πάμε για Ινδίες τώρα...», «Ο υποπλοίαρχος πού είναι;», «Σήκω, πάμε να σαλπάρουμε», μερικά από τα τελευταία του λόγια στον ύπνο του. Καπετάν Γιώργος Μαζαράκης, πλοίαρχος του Εμπορικού Ναυτικού, απ' αυτούς που σημάδεψαν τη θάλασσα.

Δύσκολο να μιλήσει κανείς γι' αυτή την προσωπικότητα, μα του το οφείλουμε, σαν πατέρα μας. Πιστός και στα ναυτικά χτυπήματα της υγείας, τα τελευταία εννιά χρόνια έπασχε από νεφρική ανεπάρκεια, τρεις φορές την εβδομάδα αιμοκάθαρση. Κι όμως, ποιος θα το 'λεγε! Καβαλούσε το αυτοκίνητο να φύγει τρέχοντας από την Αθήνα για το σπίτι του στις Σπέτσες, το αγκυροβόλι του. 400 χιλιόμετρα πηγαινέλα. Αυτή ήταν η πίκρα του, που δεν μπορούσε να βρίσκεται συνέχεια εκεί. Να τρώει φρέσκο ψάρι στο Παλιό Λιμάνι και να ευχαριστιέται το σπίτι που έστησε με κόπο μιας ζωής. Τόσο πλούσιος εσωτερικά, δεν είμαι σίγουρη πόσο τον άγγιζε η μοναξιά.



Τα μάτια του δεν τον άφησαν να συνεχίσει τη μικροναυπηγική ιστιοφόρων –πόσα άλλα μοντέλα πια να έφτιαχνε! Όμως, στο διαμέρισμα του Φαλήρου τα πινέλα τα δούλευε άνετα –βαπόρια και θάλασσες, φυσικά. Ο καπτά Γιωργής δεν ήταν μόνο καταξιωμένος πλοίαρχος, ήταν και καλλιτέχνης. Μια πλευρά του που, με τρόπο αξιοθαύμαστο, δεν εξωτερέκευσε όσο άρμοζε στα έργα του. Ουδέποτε το επιδίωξε, καθώς, θα έλεγα, ήταν μια καθαρή προσωπική έκφραση του ψυχικού του κόσμου, το πάθος και οι ευαισθησίες που κάνουν αληθινό έναν καλλιτέχνη. Ακόμη, απογευματινοί καφέδες με άλλους απόμαχους, θαλασσινές αναμνήσεις και καλαμπούρια στο «ναυτικό κλαμπ» που είχε στελεχωθεί στο ➤

Ογδόντα τριών ετών, δεν γέρασε ποτέ. Με τις σκέψεις του βουτηγμένες στη θάλασσα, χορτάτος αλλά πάντα διψασμένος για γνώση και καινούργιες περιπέτειες, περήφανος κι ωραίος, σαλπάρισε για το τελευταίο του ταξίδι